

Alsjeblieft, een
sinterklaasverhaal
van Marcel Heunks

Kijk voor meer sinterklaasverhalen op sinterklaasverhalen.nl

Juf Marjolein redt het sinterklaasfeest

Dit verhaal speelt zich lang geleden af. Zo lang geleden dat het paard van Sinterklaas geen Ozosnel heette, maar Amerigo, en dat het Sinterklaasjournaal nog niet eens bestond. Het was ook de tijd dat Sinterklaas de scholen alleen bezocht op zijn schimmel. Tegenwoordig komt Sinterklaas weleens op een tractor, een fiets of met een brandweerauto, maar heel vroeger gebeurde dat niet. En er is één juf, juf Marjolein, die in haar eentje ervoor heeft gezorgd dat dat wel ging gebeuren. Dit is haar verhaal.

Het verhaal begint op een koude ochtend, een paar dagen voor pakjesavond. Buiten sneeuwt het zachtjes en binnen is het warm. Van Juf Marjolein mogen de kinderen tijdens het werken sinterklaasliedjes zingen. Het is daardoor erg gezellig in de klas. Op het raam hangen sinterklaaswerkjes. Sommige kinderen hadden sinterklaasjes geplakt en andere kinderen hadden weer pietjes gemaakt in allerlei kleuren. Over een paar dagen is het 5 december en dan komt Sinterklaas op school. Dat is het gesprek van de dag. Hoeveel pieten zou hij meenemen? Zou die gekke piet met zijn rare kunstjes en grapjes die er vorig jaar was, er nu ook weer zijn? Wat voor cadeautjes zou de Sint meenemen?

‘Jongens,’ roept juf Marjolein, ‘het is tijd om op te ruimen. Kijk maar uit het raam. De eerste papa’s en mama’s staan al te wachten.’

‘Van mij komt oma,’ zegt Juliette.

Juf Marjolein tuurt uit het raam naar buiten. ‘Kijk daar,’ zegt ze, ‘daar staat oma. Je mag even zwaaien, maar dan, hup, die blokken in de doos en dan in de kast met ze,’ zegt ze met een knipoog. ‘Iedereen die klaar is met opruimen gaat netjes op zijn stoeltje zitten. Dan kan ik heel goed zien wie er straks als eerste naar buiten mogen.’

De kinderen gaan een-voor-een zitten en uiteindelijk zit juf zelf ook. Ze houdt haar vinger tegen haar mond en haar

andere arm steekt ze in de lucht. Iedereen weet dat je dan stil moet zijn. Juf Marjolein haalt net adem om iets te zeggen als er op de deur wordt geklopt.

‘Is dat mijn oma?’ vraagt Juliette. ‘Ze heeft altijd haast.’ De juf glimlacht. ‘Ik denk het niet,’ zegt ze, terwijl ze opstaat en naar de deur loopt.

Ze doet de deur open. De kinderen kunnen niet zien wie er aan de andere kant staat, maar ze zien wel dat de juf iets aanpakt wat op een brief lijkt. Ze doet de deur weer dicht en loopt naar haar juffenstoel. Ze opent de envelop. Alle kinderen kijken haar ademloos aan. Juf haalt er inderdaad een brief uit en begint te lezen. De kinderen zien dat de juf niet zo vrolijk meer kijkt.

‘Watisser?’ vraagt Menno.

‘Is er iets niet leuk?,’ vraagt Elif.

De juf kijkt op van de brief en ze kijkt de kring rond. ‘Ik moet jullie iets vertellen,’ zegt ze ernstig. ‘Dit is een brief van Sinterklaas.’ Allemaal kijken ze verschrikt op. Juf Marjolein houdt de brief omhoog. Iedereen kan het stempel zien dat erop staat. Dat is zo deftig, het moet wel van Sinterklaas zijn en dat is heel bijzonder. Wat zou erin staan?

‘Sinterklaas,’ begint de juf, ‘komt ons niet bezoeken.’

De kinderen kijken elkaar vol ongeloof aan.

‘Sinterklaas schrijft dat zijn schimmel Amerigo heel erg ziek is. Het paard wil alleen maar in zijn lekkere, warme stal staan en heeft nergens puf voor. En, schrijft Sinterklaas, zoals jullie weten ga ik nooit zonder Amerigo de deur uit, dus dit jaar sla ik de bezoeken aan alle scholen over. Volgend jaar beter. Groetjes van Sinterklaas.’

‘Huh,’ zegt Tristan. ‘Onze hond ligt ook alleen maar bij de verwarming. Totdat hij kan eten, dan staat ie ineens heel snel op zijn poten.’

Juf Marjolein moest een beetje glimlachen. De kinderen lachen ook.

‘Maar 5 december kan niet zonder Sinterklaas,’ roept Osman.

Iedereen begint door elkaar te praten. Juf doet haar vinger weer voor haar mond en steekt haar andere hand weer in de lucht. ‘Jongens,’ zei ze, ‘het is nu echt tijd om naar huis te gaan. Morgen praten we hier verder over. Juf moet erover nadenken.’

De dagen erna hebben de kinderen het er steeds over. Zelfs de krant had er iets over geschreven. Juf had het bericht uitgeknipt en meegenomen.

‘Er staat gelukkig ook in dat er Pieten genoeg zijn, dus de schoentjes worden wel gevuld, maar zelfs moet gevreesd worden of sinterklaasavond wel door kan gaan.’

Ze vouwt het krantenbericht op, terwijl Juliette roept: ‘Weet je wat mijn oma zei?’

‘Nou?’ antwoordt de juf.

‘Dat Sinterklaas niet zo moet zeuren. Dan gaat ie maar lopen. Of hij verzint iets anders.’

‘Was het maar zo makkelijk,’ zegt juf Marjolein. ‘Hij gaat toch niet zonder zijn paard, of...’ Ineens is ze stil. ‘Wacht eens even...’

‘Wat is er, juf?’ vraagt Maartje.

‘Heel misschien heb ik een ideetje.’

‘Wat dan?’

Ineens is het heel druk in de klas. Iedereen praat door elkaar heen en iedereen voelt dat er iets spannends aan de hand is, maar niemand weet wat. Juf Marjolein moet eerst iedereen weer stil krijgen, voordat ze iets kan zeggen. Pas nadat iedereen eindelijk weer op zijn stoeltje zit en stil is, zegt ze: ‘Ik heb misschien een ideetje, maar... omdat ik niet weet of het door kan gaan, kan ik er nog niets over vertellen.’

Op de ochtend van 5 december is iedereen al extra vroeg op school. Dat wil zeggen, alle kinderen van juf Marjolein, maar juf Marjolein zelf is nergens te bekennen. Dat vinden de kinderen wel raar, vooral omdat nu de directeur op de stoel van de juf zit. De directeur is een oudere man met grijs haar dat achterovergekamd is en een beetje golft. Hij heeft altijd

een pak aan en vaak ook een stropdas. Als je langs zijn kantoortje loopt, ruikt het altijd naar pijptabak.

‘Waarom is onze juf er niet?’ vraagt Juliette voorzichtig.

‘Als jullie allemaal gaan zitten, dan ga ik dat vertellen.’ De directeur ziet er altijd wel streng uit, maar zijn stem is warm en vriendelijk.

Alle kinderen zijn zo nieuwsgierig dat de directeur niet eens zijn arm omhoog hoeft te steken en zijn vinger voor zijn mond hoeft te doen.

‘Goed,’ zegt hij. ‘Juf Marjolein heeft vanochtend iets heel belangrijks te doen. Daarom is ze er niet. Ik kan niet verklappen wat het is, maar ik kan wel verklappen dat het met Sinterklaas te maken heeft.’

Er begint geroezemoes te ontstaan. Op hetzelfde moment zwaait de deur open. De meester van groep 5 roept dat het zover is. De directeur knikt en de deur gaat weer dicht.

‘Jullie mogen allemaal je jas aantrekken. Daarna komen de kinderen van groep 8 en zij nemen jullie mee naar buiten. Iedereen wacht totdat een kind van groep 8 naar je toekomt, je geeft hem of haar een handje en dan loop je rustig mee naar buiten. Daar zien jullie vanzelf wat er gaat gebeuren.’

Tien minuten later staat iedereen op het schoolplein. De kleuters staan vooraan en de grootste kinderen, die van groep 7 en 8, staan achteraan. Er ligt een hoop sneeuw en het is erg koud. Meester Guido van groep 7 heeft een gitaar in zijn hand en begint te spelen. *Zie ginds komt de stoomboot* is het eerste liedje.

De kinderen van juf Marjolein zingen maar half mee. Iedereen kijkt om zich heen of ze haar zien. Ze moet natuurlijk wel op tijd zijn anders zou ze dit missen. En dat kan natuurlijk niet.

Opeens roept een van de kinderen: ‘Hé, kijk, een piet op het dak van de school.’

Iedereen kijkt tegelijk om. Menno riep: ‘Dat is die gekke piet van vorig jaar.’

De piet doet kunstjes op het platte dak van de school en niemand weet hoe hij het doet, maar in een mum van tijd staat hij beneden. Met zijn armen doet hij net alsof hij een dirigent is, terwijl de meester Guido *Zie de maan schijnt door de bomen* inzet.

Even later zien ze buiten het hek van de school nog twee pieten aan komen lopen. Gevolgd door...

Alle kinderen, van groep 1 tot en met groep 8, keken met open mond wat er gebeurt. Zien ze dat goed? Ja hoor. Daar komt juf Marjolein aanfietsen, met... Sinterklaas achterop de bagagedrager. Ze moet heel voorzichtig zijn, omdat het glad kan zijn van de sneeuw, maar het gaat allemaal goed en als ze eindelijk stilstaan hupt de Sint met een klein sprongetje, zonder kleerscheuren, zo van de bagagedrager af.

Dat vind je nu misschien niet meer zo bijzonder, maar toen was dat heel gek, een juf met Sinterklaas achterop de fiets. Sinterklaas hoorde op een paard, niet op een fiets.

De Sint zwaait naar iedereen en alle kinderen, juffen en meesters, en zelfs de directeur, zwaaiden terug. Het sinterklaasfeest is gered. Nu kan Sinterklaas overal en bij iedereen langskomen, ook als zijn paard even niet zo lekker was. Hij gaat gewoon met zijn pieten op de fiets.

Juf Marjolein had er in haar eentje voor gezorgd dat niet alleen het sinterklaasfeest op school door kon gaan, maar ook pakjesavond. Ze werd later in de krant uitgeroepen tot de beste juf van Nederland. En als Sinterklaas bij jou op school aankomt in bijvoorbeeld een politieauto of op een scooter of zoiets, denk dan nog even terug aan juf Marjolein die dat voor elkaar heeft gekregen.

Dit verhaal is een eerbetoon aan Marjolein de Groot, een lieve vriendin en geweldige juf, moeder en echtgenote die veel te vroeg het leven moest verlaten.